

Het Lied van de Kikibi

Het Lied van de Kikibi

Florelief en de Zeewezens

Elisabeth Karstens

Schrijver: Elisabeth Karstens
Coverontwerp: Elisabeth Karstens
ISBN: 143672
© Elisabeth Karstens

Hoofdstuk 1 De Drenkeling

Dit verhaal gaat over Florelief, een dochter van de zee.

Florelief had een prachtige stem en dikwijls zwom ze naar haar favoriete rots om daar een lied te zingen of zomaar wat voor zich uit te mijmeren.

Zo ook vandaag. Uitkijkend over de zee, neuriet ze een lied over schoonheid, heimwee en verlangen.

Kleine visjes in allerlei kleuren, steken dan nieuwsgierig hun kopjes boven het water uit, genietend van haar lied.

Heel veel verder was een knappe jongeman te ver de zee in gegaan. De dag was mooi begonnen met een stralend zonnetje maar inmiddels was de zee onstuimig en donker geworden. De sterke stroming trok de jongen steeds verder weg van het strand.

In de hoge golven vocht hij uit alle macht tegen de sterke stroom. Hij wilde terug maar de kracht van het water was te sterk. Woest schuimend sloegen de golven in zijn gezicht. Zijn keel en ogen brandden door het zoute water dat hij binnenkreeg. Hoestend en proestend ging hij telkens kopje onder.

De wind was inmiddels aangewakkerd tot een hevige storm.

Uitgeput en verstijfd door de kou werd de jongen door een metershoge golf meegenomen.

Paniek overviel hem toen er aan zijn been werd getrokken, zijn schreeuw werd gesmoord door een grote slok zeewater. Hij verloor het bewustzijn. Een verdwaalde sliert plastic zat rondom zijn linkerbeen gewikkeld. Een enorme rol verpakkingsmateriaal was naar de bodem gezonken. Waarschijnlijk van een schip gevallen. Nu ligt de rol tussen de groene zeevarens en reikt wuivend met zijn uiteinde naar het wateroppervlak waar het houvast vond aan het been van de jongen.

Vanaf haar rots zag Florelief hoe donkere wolken zich samenpakten aan de horizon. De eerste koude regendruppels spatten venijnig op haar naakte schouders. De wind rukte aan haar lange haar.

In de verte klonk de donder al en even later flitste er een bliksemstraal over het water.

Snel dook Florelief de weerbarstige zee in. Hier voelde zij zich als een visje in het water. Wat niet zo gek is; tenslotte is zijzelf ook een halve vis. Nou ja, haar onderste helft dan.

Tere transparante kwallen zweefden boven haar hoofd en scholen visjes in allerlei kleuren verwelkomden haar.

Behendig zwom ze langs prachtige rode en roze koralen, langs sierlijk wuivende wieren en andere bodemplanten. Vriendelijke zee-egels en schuchtere krabbetjes scharrelden over de zanderige bodem. Lenige inktvissen kwamen haar tegemoet. Hier in de diepte was het landschap vertrouwd.

Maar wat was dat daar ? Wat voor vreemde vis hing daar boven de zeevarens?

Nieuwsgierig en een beetje angstig zwom Florelief naar de vreemde ogende vis.

Enmaal dichterbij gekomen, zag Florelief dat het helemaal geen vis was. Het was een mens. Zijn gezicht was grijsblauw met lila lippen van de kou en hij had gitzwart haar dat zachtjes heen en weer wiegde. De ogen met de lange wimpers waren gesloten. “Wat is hij mooi”, schoot het door Florelief heen. En meteen daarna: “ is hij dood? Oh, ik hoop zo van niet”. Ze legde haar oor op de plek van zijn hart. Dat klopte gelukkig nog. Snel bevrijdde Florelief de jongen uit het plastic.

Andere zeebewoners waren inmiddels ook komen kijken. “Wat moeten we doen?” vroeg Florelief. Er werd snel beraadslaagd. ”We moeten met hem naar de zee-arts, maar dat is zo ver hier vandaan.”

“Ik heb een idee,”zei het kleine zeepaardje, ”als je langs die poliepen daar gaat en dan voorbij het hol van de Grijszandmorene, dan neem je het smalle kronkelpadje naar rechts, daar woont het Grote ZeeOrakel. Misschien kan hij de jongen beter maken.”